

IN MEMORIAM

Ferencz Antal professzor 2005. november 19-én hosszú szenvedés után elhunyt. Szerettei, tisztelői az óbudai temetőben 2005. november 25-én vettek tőle búcsút.

Ferencz Antal 1937. december 6-án született Nagykanizsán. A középiskolai tanulmányait Budapesten a Kölcsey Ferenc Gimnáziumban végezte 1952-1956 közt. Egyetemi tanulmányait a Budapesti Orvostudományi Egyetemen folytatta és 1962-ben szerzett orvostudományi diplomát. A laboratóriumi vizsgálatok szakorvosa képesítését 1965-ben szerezte meg. Kórházi gyakornok 1962-68 közt. Az Országos Joliot-Curie Sugárbiológiai Intézetben dolgozott 1968-77 közt, kezdetben mint aspiráns, majd tudományos munkatárs, s végül főmunkatárs. 1972-73 közt tanulmányúton vett részt a világ egyik vezető biokémiai intézetében a Peter Karlson által vezetett biokémiai intézetben a Phillips Universitaeten, Marburgban (NSZK). Az orvostudomány kandidátusa címet 1977-ben nyerte el. 1977-85 közt Komáromban dolgozott, először a Köjál osztályvezetője, majd a Megyei Kórház Központi Laboratóriumának főorvosa beosztásban. Az Orvos Továbbképző Egyetemen egyetemi tanárrá nevezik ki 1985-ben. 1988-1993 közt a Kútvolgyi úti kórház laboratóriumát vezeti, majd 1993-tól a HIETE Klinikai és Kísérleti Orvosi Laboratóriumának igazgatója. Az Országos Laboratóriumi Intézet (OLI) igazgatói tisztségét is betölti 2001-2005 közt. 2000-ben mikrobiológus szakorvos szakképesítést is szerez. Kutató munkája elsődlegesen a laboratóriumi medicinát érinti, de a sugárbiológia, a molekuláris biológia, sőt a bioetika terén is végez kutatásokat. A bioetika terén végzett munkássága, oktatói tevékenysége életének utolsó évtizedében válik olyan intenzívvé, hogy országos hírűvé válik ezen a téren is. A Magyar Bioetikai Társaság elnöki posztját is betölti. Tudományos munkásságának intenzitását jelzi a több, mint 170 tudományos közleménye, önálló könyvei, könyv fejezetei és a laboratóriumi medicina szakmánk folyóiratának, a „Klinikai és Kísérletes Laboratóriumi Medicina” folyóiratnak szerkesztése főszerkesztői pozícióban. Számos kitüntetése közül a Pándy Kálmán emlékéremre, a Batthyányi-Strattman László díjra és a Szent Sír Lovagrend tagságára volt a legbüszkébb. Mi, akik közelről is ismerhettük, egyéni humoráért, állhatatos emberségéért, igazmondásáért tiszteltük, szerettük. A műveltségéért, nyelvtudásáért, kamarazenéléséért kicsit irigyeltük is.

Temetésén mi „laborosok” így búcsúztunk tőle:

KEDVES ANTAL!

A választott hivatásodat üzök nevében búcsúzóknak tőled. 43 évvel ezelőtt vetted át a Budapesti Orvostudományi Egyetemen az orvostudományi diplomádat. A betegekből vett minták analitikáját választottad te is, mint mi, akik most

búcsúzunk tőled, élethivatásodnak. Orvos lettél, de nem részesültél te sem az orvosi hivatás legcsodálatosabb ajándékában a meggyógyított betegek mosolyában. Olyan orvos lettél te is, akinek munkája ugyan meghatározója a többi orvos, sőt az egész gyógyító intézmény tevékenységének, mégsem részesül, se a kollégák, se az intézmény, se a betegek, se a társadalom részéről méltó elismerésben. Mintha nem is az orvosi hivatás különösen magasztos területén munkálkodnánk. Kutatóként kezdted a pályádat és az is maradtál. Igazságkereső, az egész életeden át. Tudásod, olvasottságod, ismerettárad mindenkor mindenkit lenyűgözött. Különösen azért, mert közben soha nem mutattad, hogy fáj az igazágtalanság, a méltatlan el nem ismertség. A végső igazágtalanságot, a pusztító betegséget, amit mi, gyarló emberek mindig igazágtalanságnak látunk, pont olyan csodálatos hősiességgel viselted, mint a többit. Példakép lettél mindannyiunk számára a fájdalom, a szenvedés elviselésében. Most, a búcsúztatóm végén, Sík Sándor: „Őszi fecske” című versének utolsó versszaka jut eszembe:

***„Jaj, csak akkor el ne késsen
Hozzád csukló szívverésem,
Én Istenem,
Csak az ament el ne vétsem.”***

Hisszük és tudjuk, hogy te nem vétetted el, mert az egész életed felkészülés volt a nagy elszámolásra. Addig pedig nyugodj békében.

Kellermayer Miklós
egyetemi tanár